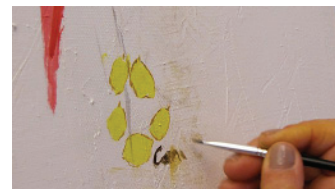

Sista sommarn...

Charlotte Swanstein

Innan vi skiljs måste jag få andas in dig ...

Du som varit jag och jag som varit du i varje andetag, varje blick, varje ljud, varje steg och en del av dofterna som vi mött. Du har berikat mitt liv till ett liv fyllt av mer liv genom dina trogna steg ihop med mina, din uppmärksamhet som du gjort till min uppmärksamhet.

Du har förgyllt mitt liv med värme – sann vänskaplig värme, en sådan värme som är självklar i en flock man lever och verkar i, en sann trygg flock, en värme som är lika samspelt och gemensam som värmen i en eld, där alla enskilda delar utgör enheten.

Jag hör ditt tysta nästa ljudlösa ljud av sammanbindande välbehag när vi är nära inpå. Jag möter din blick, jag ser dina steg när vi närmar oss varandra – helt oavsett hur långt och länge vi varit ifrån varandras omedelbara närhet - så möter du mig alltid med uppmärksamhet som förenar mig med dig och dig med mig.

När jag tog dig i min famn som valp och tyst, tyst viskade vårt kärleksord i ditt öra redan då visste jag att denna dag kommer en dag men att det var redan nu tycks mig som då, då jag hade dig i min famn och viskade tyst, tyst –

fina, goa söta tösen.

Jag måste få andas in dig i varje por, höra din tysta medvetna stämning som förenar oss när jag är nära och håller om dig i vår innerlighet, måste få gå i skogen till mötes i naturen ihop med dig, få se din mentala medvetna blick tala till mig och jag måste få svara dig och känna att vi är förenade –

innan vi skiljs måste jag vara så mycket ett med dig jag kan - så livet fortsatt är berikat av dig...

Innan vi skiljs måste jag få andas in dig ...

Malignt lymfom, blodcancer i de vita blodkropparna i lymfsystemet - beskedet kom per telefon cirka tio dagar efter att vi tagit biopsi på konstiga finneliknande bölder på hennes hals och nacke. Jag blev helt tom, inte bara i huvudet utan hela jag - *from top to toe and inside out*.

Jag stod på en parkeringsplats vid bilen, Lexi satt bak i bilen, vi hade precis varit en sväng i skogen - när telefonen ringde och beskedet levererades! Jag kände mig som en fysisk kropp utan någon som helst kontakt med någon känsla, någon upplevelse, någon mening eller liv, inget kändes - bara urblåst och tomt. Helt tomt.

Cancer - min hund som är så mentalt hundra procent alert och i fysisk toppkondition, glad i livet och hänger alltid med – hur är det möjligt?

När tankarna och känslorna landade i mig x-antal sekunder senare gjorde de det som om en meteorit slagit ner och satt igång hela kroppens verksamhet igen, hjärtat bultade, värmen steg i kroppen, jag blev darrig och illamående - på en och samma gång hopade sig frågorna som i ett spindelnät där den ena frågan slutade gav den upphov till en ny och en ny och en ny – jag blev alldeles yr. Det jag sa var – hur lång tid har hon och vad kan jag göra för henne?

Tre månader kanske ett halvår medan hon sakta tynar bort, var ett svar. Det andra svaret var ”behandla henne med cellgifter som det inte finns någon som helst garanti med, men som kan ge henne längre liv, bättre liv och i bästa fall göra henne frisk – med det är inte säkert jag kan inte lova något”, sa veterinären.

”Du skall i varje fall ge henne cortison – för det lindrar” sa veterinären. Skriv ut recept, jag kommer meddetsamma och hämtar, sa jag. Hämtade receptet några minuter senare och åkte till ett apotek. Tre tabletter om dagen i en vecka sedan 1,5 tablett i en vecka, därefter 1 tablett resten av hennes liv – ring mig igen när det gått fjorton dagar så kan vi prata vid igen och se hur det är med henne”, sa veterinären.

Detta var en onsdag i maj - när samtalet kom - där på parkeringsplatsen. Vi åkte hem hon fick sina 3 cortisontabletter och mat. Efter skogen och mat går Lexi alltid och vilar, hon är en vuxen hund och har den rutinen, energin

har vi gjort av med i skogen och mat i magen väcker sömnen – resten av dagen minns jag inte mer än att det kändes som jag kravlade mig fram sekund för minut och försökte hålla mina nerver stången, så att inte Lexi upplevde mig som orolig och annorlunda.

Även om jag hade kunnat sitta framför datorn, som nu, skulle jag inte hunnit fånga alla mina känslor och tankar, de for mellan fullständig inre förtvivlan och panik till praktiska göromål för henne när hon nu snart skulle dö, till hur jag kan förhindra denna händelse, till tankar kring att de hade läst fel prov-svar – det kan inte vara Lexi's - till minnen över hur min Lexi blivit den hund hon är, en A hund. Om man nu kan betygsätt en hund.

Hon är alltid artig mot alla, trygg och lugn mot hundar, lyhörd, positiv, pigg på att prova nytt som trix, skogssvängar, cykelturer och annat. Hon tittar alla i ögonen hon möter och agerar med dem. Hon är en trygg hund med glimten i ögat till livet, till nästa händelse, till nästa möte – livet är Lexi i personifiering. Om man nu kan personifiera livet så är det som en pinscher- alltid på G.

Alla nya hundar hon mött under sin livstid, har hon bemött nyfiket, stillsamt läst in den mötande hundens sinnesstämning anpassat sin efter deras;
-var de gapiga eller morriga tittade hon bort och gick förbi,
-var de försiktiga men nyfikna lät hon sig lukta på,
-var de pigga och busiga så ibland ställde hon upp på lek, ibland lugnade hon situationen först genom ignorans.

På grund av mitt arbete som hundpsykolog, har jag och Lexi mött hundratals hundar och inte en enda gång har hon varit hotfull mot någon enda hund. Givetvis har jag från dag ett arbete för att hon skall finna det attraktivt att vara lyhörd, nära och trygg men hur detta framförs är ju ändå Lexi som skapat.

Så visst är hon en A-hund eller kalla det en hund som andra hundar får klara signaler ifrån, en hund som aldrig hotar, en hund som visar sin trygghet och finner det okey att vara kring hundar.

Har du mött Lexi vet du vad jag talar om – hennes blick glömmer ingen – en hund klok nog att få vilken människa som helst att känna livets vingslag av samhörighet mellan våra liv - just då ögonkontakten är.

Denna onsdag gick i snigelfart, jag ansträngde mig att företa mig vad jag normalt gör och lyckades med det, sett från utsidan - insidan av mig kan jag inte beskriva, det var ett myller av tankar kring då, nu, sedan, då, sedan, nu... innan jag gick till sängs skrev jag ur hjärtat min sorg...

När jag vaknar på torsdagen var jag mest överrumplad av att jag somnat - med allt adrenalin som gick runt i min kropp så kändes onsdagskvällen som jag aldrig mer behövde sova, inte missa en sekund av Lexi antingen hon sov eller var vaken.

På torsdagen fortgick mina tankar och drogs åt att behandla Lexi med cellgifter. Min inställning kring hund har varit att man inte förlänger en hunds lidande med mänsklig medicinering, trots detta skrev jag ett brev med "tusen frågor" som jag mailade till veterinären Elisabet.

Det tog inte många minuter förrän hon ringde mig. "Vad glad jag blir att du överväger att behandla Lexi, jag kan inte lova något - men hon som är i så god kondition, en så urtrevlig hund, henne måste man försöka hjälpa, rädda till längre liv, till bättre liv", det var veterinärens konklusion.

På fredagen började vi behandlingen, 8 behandlingstillfällen en gång i veckan därefter samma behandlingar igen, nu med fjorton dagars mellanrum. Hon får sin behandling intravenöst, via kanyl in i blodet, det tar fem till tjugo minuter sedan kan ni gå hem och leva livet som vanligt, berättade veterinären. Efter dessa, totalt sexton behandlingar vet vi mer; blir hon frisk? 10 % av Elisabets behandlade hundar har blivit friska, blir hon inte frisk men mycket bättre, som är det vanliga - då kan man ge henne en underhållande dos en gång i månaden och på så sätt ge henne ett liv på ett år till två år till - som hon mår väl i. Informationen var rak och bra, men hos mig var det fortfarande bara stress och oro.

1:a behandlingen, det man först gjorde var att ta blodprov för att kontrollera status på vita blodkroppar - för lågt antal kan äventyra behandling då själva behandlingen skadar bland annat de vita blodkropparna som gör henne extremt känslig för infektioner som annars bara skulle blåsa henne förbi.

Blodprovet visade sig ok, Lexi får följa med, utan mig, in i ett rum där får hon injektionerna intravenöst och muskulärt - jag hörde henne säga iiiiii och frågar då när de kommer åter med henne, varför pep hon? Hon får en cellgiftsbehandling intramuskulärt och den svider/gör lite ont.

Vi fick sitta kvar med kanylen i Lexi's framben ca tjugo minuter – detta för att de skulle se så inget tillstötte och skulle väl då ha snabb tillgång till hennes ven för motbehandling. Vad detta eventuella tillstötande skulle bestå av frågade jag inte – man orkar liksom inte ta in mer och dessutom skulle det ju inte spela någon roll, vi var ju redan igång.

På fredag kväll bjuder hon upp till lek hemma, och är piggare än på länge – jag tänkte, har hon varit sjuk en längre tid utan jag har sett det?

Att hon kanske lägger sig efter promenaderna har jag tagit för givet som okey eftersom då, när vi är hemma igen efter vår uteaktivitet, så har jag annat att syssla med som t ex skrivjobb, men kanske hon har gett sig lite väl fort eftersom hon somnat relativt snabbt efter hemkomsten och maten. Jag var glad hon var pigg och verkade må väl.

Hos veterinären hade jag fått mer och grundläggande info om hur detta nu verkar/fungerar, att hon är extra känslig för infektioner och skall därför helst inte träffa hundar – åtminstone inte många och inte obekanta – att hon kan få kräkning, diarré och är det lindrigt, så är det en okey reaktion. Är den häftig eller stor, ska jag kontakta veterinär.

Om hon får feber, över 39,5 grader eller verkat fått en infektion, exempelvis urinvägsinfektion, då skall hon omedelbart till veterinär och eftersom den kliniken jag valt inte har nattöppet måste det bli ett djursjukhus i så fall. Feber är inget gott tecken vid cellgiftbehandling, den informationen satt som en smäck, bara jag blundade såg jag instruktionerna lysande, som i neon.

Fredagen gick över till lördagen och vi var hos en hundbekant på eftermiddagen, allt verkade som vanligt, det vill säga okey, men på natten väcker Lexi mig – ut fort som f...

Hon hade diarré. På söndagen matvägrade hon – att Lexi matvägrar finns inte, glad för allt som är ätbart, det är hennes signum. Jag provade allt! Förutom hundmaten kokte jag lax, ris, kyckling, gjorde en leverpastejsmörgås, inget ville hon äta.

Natten mellan söndag och måndag väckte hon mig igen – ut – och sedan låg hon hos mig, hon var orolig, jag tog tempen och hon hade 39 grader.

Normaltemp på en hund är 38,5 grader så 39 var i sig inte feber men Lexi's normaltemp ligger på 38,4 och 39,5 var för mycket enligt instruktionerna.

Klockan var fyra på morgonen, tre timmar kvar till att kliniken öppnade - vänta eller åka akut till djursjukhuset - tankarna och känslorna i mig korsbefruktade sig och oron var nära att spränga mig i bitar.

Men som hundpsykolog vet jag lugn, lugn - det är bästa hjälpen mot en hund. Jag ringde djursjukhuset klockan fem, vi kom överens om att eftersom det inte var deras patient, de hade inte hennes journal och kunde inte få den förrän jag ändå kunde nå min veterinär själv, så avvaktade jag och var hos veterinären vid halv åtta.

Lexi var uttorkad, hade mycket lite feber, 38,7 grader, hon fick dropp som tog två timmar, jag satt med henne hela tiden i ett behandlingsrum. Jag fick tea och smörgås och livet blev åter bättre för var droppe som nåde Lexi's blodbana.

Jag köpte burkmat hos veterinären "specialkost för kräsna hundar" som smakade bättre än bra och jag fick henne att äta igen genom denna gåsleverlika pasta bredd på smörgås och blandade hennes mat med det.

2:a behandlingen gick smärtfritt, blodprov togs och vi väntade - allt ok, så Lexi fick sin behandling, tabletter gömda i ljumna köttbullar, hmm de svalde hon och undrade om man kunde få mer...

Dagen efter var hon kräsen på maten igen och jag fick lirka lite mer - fungerade sådär, hennes avföring var okey, inte fast men inte heller rinnande.

3:e behandlingen var intravenöst men den fick vi vänta med fyra dagar eftersom hennes vita blodkroppar var för låga, för få.

Jag hade ofta en ångestfylld känsla. Gjorde jag rätt mot henne? Men hon blev piggare, stabilare och blicken var åter hos henne.

Av de åtta behandlingarna var två med tabletter. Av de intravenösa gavs vid två tillfällen lugnande för att hon inte skulle röra på benet när hon fick cellgiftet - för det kunde skada omkringliggande vävnad om det kom fel. Alla förgicks av blodprov och hela proceduren tog cirka 1,5 - 2 timmar varje gång.

Vi fick skjuta upp behandlingen några dagar tre gånger av de första åtta gångerna eftersom de vita blodkropparna var för få. Jag höll liksom andan hela denna tid och bara önskade mig igenom de åtta grundomgångarna -

inbillar mig att om hon klara dessa, så klarar vi resten och hon blir frisk. FRISK skall hon bli! Det är den enda tanken som gör att jag låter gör denna behandling – kan inte tänka annat än frisk, frisk, frisk.

Lexi ville inte ha sin mat, förutom ”pastamackan” och hundgodiset Doko, det som är brunt och räfflat – folk och hundaffärerna kallar det ”leversnitter”. Jag fattar inte varför finns inte lever när, Doko är ett hundfoder som är populärt hundgodis. Hon åt gärna av detta men det är inte fullvärdig kost för en svårt sjuk hund. Jag har lagat hundfoder i så många år och vill inte dit igen så jag letade och fann det bästa man kan köpa, ZiwiPeak, lufttorkat hjortkött från Nya Zeeland – svindyrt men egentligen inte eftersom mängden hunden behöver bara är en tredjedel av ”vanligt” foder som oftast innehåller mest kolhydrater, något hundar behöver väldigt lite av men är något som nästan alla hundar äter mest utav.

Svindyrt att betala över 600 kronor för 2,5 kg foder känns det men i detta vårt läge spelar det ingen roll, hon skall bli frisk och då måste alla förutsättningar vara de rätta.

Jag inser att det är cellgiftbehandlingen som fördärvar hennes smaksinne och aptit, men att byta foder varannan vecka är inte okey - det saboterar magen och en mage som inte mår väl gagnar ingen, speciellt inte en hund under behandling.

Under dessa åtta grundbehandlingar har jag ifrågasatt mitt beslut mot henne massor av gånger, att behandla henne med cellgift, det är ingen kul behandling. Hon går på Cerenia som är tabletter mot illamående, de får hon två, tre dagar efter varje behandling.

Jag har även kommit på mig flera gånger att jag ”glömt” att hon inte är frisk eftersom hon uppför sig som frisk, det är bara matproblemet som vi hade som nu verkar över.

Nu är det främst pälsavfallet som skvallrar om att något är på tok. Hon har fällt så mycket av sin päls att vissa delar av henne är helt kala – på avstånd liknar hon en hyena med sina hårlösa fläckar.

Detta har lett till att denna långa heta sommar har blivit ett mindre helvete. Vi har fått sicksacka oss mellan skuggorna och mest hålla oss i bokskogen och att mest vara ute då solen är på väg ner eftersom hon blir skällhet på mindre än femtio meters promenad i solen.

En effekt av cellgifternas framfart i kroppen är att hårsäckarna ger upp och faller håret, en vanlig effekt även hos människor som cellgiftbehandlas, men oftast kommer håret tillbaks efteråt. Jag har börjat badda henne två gånger om dagen med bikarbonat i vatten – 0,5 tesked i 1 liter vatten - som en vän tipsade mig om och det verkar hjälpa, i vart fall uppskattar Lexi svalkan det tycks ge och jag ser att hår kommer tillbaka och att hon är mjuk i huden och pälsen.

Låt oss klara oss ur denna pärs med en frisk Lexi – annars vet jag inte hur jag kommer att känna mot mig själv av att ha utsatt henne för detta. Men om jag inte hade gjort det hade vi inte haft denna sommar ihop. Hon hade inte överlevt midsommar, men hade hon brytt sig? Ja, det är lätt att ställa sig fråga på fråga som man ändå inte kan få ett vettigt svar på! Och det är ibland bra att ifrågasätta sitt beteende men även smärtfyllt.

Vi har spelat golf, nio hål - det tar cirka en och en halv till två timmar – två, tre gånger i veckan på kvällarna. Vi har haft dagliga promenader på bortåt en mil varje dag, vi tränar in nya hjärngymping trix och fortsätter de ”gamla” och hon letar ”godis” både ute såväl som inne i hemmamiljö och hon gör det som vanligt med iver och glädje. Vi har haft flertalet promenader ihop med hennes hundkompisar och de har skett som vanligt, Lexi leder gänget till intressant doft, kanske ätbart...

Hon har full balans fortfarande och kan ”klättra” i de vi kallar godisträd för att nå sin belöning. Hon kan hoppa upp på sina stenar och stubbar där hon utför diverse övningar – för belöning så klart, vi talar om Lexi! Hon som normalt älskar att äta, gör det nu igen och framförallt den del av hennes foderranson som alltid kommer genom belöning av olika aktiviteter och då främst utomhus. Detta är ett sätt att mentalt aktivera henne men även att behålla kontakten, så det är vi på vår promenad och inte naturens alla djur som skall tvingas till hundumgänge.

Hon är lika trevlig och glad för möten och beter sig tramsigt glatt vid möten av bekanta, få tror hon fyllde elva i januari detta år! Hon är glad för sällskap, en social hund helt enkelt men utan inslaget av underdånighet vilket glädjer mig eftersom jag som är intresserad av hunden som art och individ, inte som en toy-thing eller lydndsrobot för ägarens behov av styrning.

Nu är vi inne på behandlingsomgång två. Vi har gjort den första behandlingen av de åtta och skall på tisdag ta den andra omgången - den med ljummen köttbulle...

Jag har skrivit ner detta för att underlätta för mina känslor och lite för att jag skrev om Lexi's första år i boken "Hundens första år" och på något vis känner jag mig skyldig henne att även belysa denna del av livet.

Hon är mig så kär, hon är en del av meningen med mitt liv, hon är alla mina känslor, tankar, idéer och alltihop på en och samma gång men en egen individ med egen rätt. Jag respekterar henne och är så tacksam av att vi levt ihop och hoppas det ännu inte är slut.

Det finns flera delar av vårt gemensamma liv som inte nedtecknats här och som gör att vi är värda att få några riktigt sköna år ihop, jag och min Lexi - pinschertiken ingen glömmer som mött henne.

Under denna period är jag ömsom livrädd, orolig, rädd, hoppfull, livrädd, illamående, yr, orolig, hoppfull, yr och trött, trött, trött – en konstant anspänning vilar i mig och vill inte ge vika, så är det nog för alla som har en flockmedlem som fått cancer...

Charlotte - augusti 2014

